

Jókegy UNOKÁI

GYERMEKÚJSÁG

I/2

2009
ÁPRILIS

MAGYAR-SZLOVÁK HATÁR-MENTI EGYÜTTMŰKÖDÉS KERETÉN BELÜL
* TÁMOGATJA AZ NCA NEMZETKÖZI KOLLÉGIUMA *

Másik Lehel zeneszerző, énekes

Filmajánló: Vándormadarak

Vannak madarak, melyek lankadatlanul, éjjel-nappal repülnek. Mások útjukat többször is megszakítva, óriási erőfeszítések árán érik el távoli céljukat. A Föld mágneses erőtere, a Nap és a csillagok állása irányítja őket útjukon. Ezt az utat követi a film, bemutatva a tájat is, amely felett szállnak, rögzítve az egyes állomásokat és azonosíthatóvá téve az országokat, amelyeken áthaladnak. A madarak útját járva átsuhanunk egész bolygónkon a Déli-sarktól Amerikáig, Afrikától a Himaláján át Japánig. A Vándormadarakon 450 ember dolgozott, a munkálatok három évig tartottak. A filmet 200 helyszínen forgatták és csak valódi képek szerepelnek benne. A lélegzetelállító képi élményen túl a filmet nézve talán megértjük, hogy nem a határok és az érdekek a fontosak, hanem a Föld, az egyetlen tér, amelyben élünk, és ahol az ember is csak része – és nem ura – annak a természetnek, amelyhez a vándormadarak is tartoznak.

Kerékpárral Jzsára!

Hamarosan itt a tavasz, kisüt a nap, és nem kell a hókupacokat kerülgetnünk. Egy olyan túrát ajánlok figyelmetekbe, melyet egy délután megjárhattok szüleitekkel.

Biztosan tudjátok, hogy Szőnyben a római korban légiós tábor volt, Brigetio volt a neve. Kezdjük hát a túrát ennek a kornak az emlékeivel! Ha érdekel benneteket, hogy milyenek voltak abban az időben a játékok, az ékszerek, a használati eszközök, és milyen egy igazi freskó, feltétlenül látogassatok el a Klapka György Múzeumba. Ha ott jól körülnéztetek, akkor eljött az ideje, hogy biciklire pattanjatok. Bicikliztetek át az Erzsébet-hídon Szlovákiába, Észak-Komáromba (persze, ha ott laktok Szlovákiában, akkor ezt nem kell megtennetek). Tekerjétek el addig, amíg már a Vág-hídon is átértetek, és rögtön a híd alján forduljatok el jobbra! Ott, a töltésen, a gáton gyönyörű környezetben, tiszta levegőben és autómentesen nyomjátok a pedált, míg oda nem értek az izzai római maradványokhoz (6-7 km). Közben, ha szerencsések vagytok, néhány ritka vízimadarat is láthattok.

És akkor elevenedjen meg a történelem: A Duna mentén megépített Limes Romanus védelmi rendszer ma már csak történelmi emlékként utal a rómaiak évezredekkel ezelőtti terjeszkedésére. Marcus Aurelius császár adott parancsot a Duna bal partján az erődítményépítésre (Brigetio ekkor már megvolt). Meg is épült a mai Izsai területén a Castella Celemantia (Leányvár) elnevezésű, négy kapuval, bástyákkal ellátott 175x176 méteres tábor, melyhez civil település is tartozott. A 2 méter széles és 4-5 méter magas falakhoz 20 torony tartozott. A Leányvár elnevezés a hagyomány szerint onnan ered, hogy Valentinianus császár itt tartotta volna a kedveseit. A létesítmény területén jelenleg működő alapra rögzített fémlapokon kaphatunk tájékoztatást a létesítmény történetéről.

Amikor visszaindultok a töltésen, próbáljátok meg úgy időzíteni a kirándulásokat, hogy naplemente időszakára essen. Gyönyörű szép lesz, ígérem.

Mikolasek Zsófia

Színházajánló: A Sötétben Látó Tündér

„Most elmondom, hogyan születnek a tündérek. A tündérek úgy születnek, hogy minden hetvenhetedik esztendőben, tavaszi reggelen, mikor az erdő alján illatozik medvehagyma, a szerelmes tündérfiú és a szerelmes tündérlányok kirepülnek a tisztásokra, átkarolják egymást és csókolózni kezdenek szépen. Na, erre aztán minden hetvenhetedik esztendőben gyönyörű szappanbuborékok kezdenek hullani az égből – ezekben a szappanbuborékokban érkeznek a világra a tündérgyerekek. Hogy ki a csuda eregeti őket, a Jóisten vagy más, azt senki se tudja. Én is már csak arra emlékszem, hogy javában szállingózik lefelé az égből, és a többi testvéreimmel együtt próbálok megkapaszkodni szépséges tündéryanám hajában vagy szépséges tündérapám fülében. Mert amelyik tündérgyerek megkapaszkodni nem tud, éhes rókák fellefetyelik, csípős hangyák összevissza másszák, butácska őzikék halálra tapossák és vége az életének.”

A Sötétben Látó Tündér nemcsak születéséről mesél, hanem elárulja azt is, hogyan tanult meg látni a sötétben. Mesél Tökmag királyfiról, aki képes volt elmenni a Fekete-tenger hetvenhetedik szigetének legsötétebb szegletébe egyetlen üveg lekvárért. Csakhogy ez a lekvár nem közönséges lekvár volt, az üvegben lakott valaki...

Budapest, Örkény István Színház

Impresszum:

Jókai unokái gyermekújság
Megjelenik negyedévente,
3000 példányban

Kiadó: Élettér Egyesület
2903 Komárom, Csendes u. 8.
Tel.: 06-34/526-955

E-mail: eletter@novonet.hu

Szerkesztő: Mikolasek Zsófia
Felelős szerkesztő: Monostori Éva
Felelős kiadó: Markóné Tóth Ágnes
Nyomdai előkészítés: Print Office Bt.
Nyomás: Print-Kom 2000 Kft.

Kéziratokat nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza.

Új partnert keresünk!

Értesítjük a kedves olvasóinkat, hogy jelenleg nincs felvidéki partnerünk az újság kiadásában és terjesztésében. Így írásaitokat, rajzaitokat és fotóitokat a következő címekre juttassátok el:

Élettér Egyesület, 2903 Komárom, Csendes u. 8. (Magyarország)

E-mail: eletter@novonet.hu

Köszönettel vesszünk minden bemutatkozó anyagot, vagy javaslatot. Egyben szívesen várjuk annak az iskolának, vagy szervezetnek a jelentkezését, aki szívesen kapcsolódna partnerként a Jókai Unokái gyermekújság munkálataihoz.

Vágyak

Szeretnék gyermek lenni,
Jézusnak megfelelni.
Szüleimnek segíteni,
S bűneimet jól megbánni.

Szeretnék rózsá lenni,
Jézusnak mindent tenni.
Jó dolgot és tisztaságot,
Minden bűnömet megbánom.

Szeretnék tiszta lenni,
Mindent megsegíteni.
Jóságot és tisztaságot,
És az egyik kívánságot.

Szeretnék Jézusnak segíteni,
Mindent megtenni,
Szeretnék tiszta lenni,
örömmel segíteni.

Fehérvári Nikolett
(D-Komárom,
Szent Imre Ált. Isk.)

A zene engem mindig megvigasztal, lelkesít és kikapcsol

A Magyarok Dalszínház hét éve alakult Dél-Komáromban és mára 11 színpadi produkcióval – köztük egy önálló művel – zenei válogatásokkal és saját zenekarral, stúdióval rendelkezik. A produkciókban fiatalokkal és gyermekszereplőkkel dolgoznak.

Fiatal, lendületes, tehetséges és kedves. Mindez elmondható Másik Lehelről, a Magyarok Dalszínház fiatal zeneszerzőjéről és aktív társulati tagjáról. Mostani lapszámunkban őt faggattuk gyermekkoráról, iskolai emlékeiről és a zene iránti szeretetéről, elhivatottságáról.

– Hol jártál általános iskolába?

– Szőnyben voltam általános iskolás. Mind a 8 osztályt ott jártam végig, és szép emlékeket őrzök ezekről az évekről. Egészen 16 éves koromig laktunk Molajban, később költöztünk át Monostorra. Kedvenc tanárom az igazgató úr volt, Kovács László. Nagyon szerettem, amikor énekórát helyettesített. Magam előtt látom, ahogy kinyitja az ajtót, messziről bedobja a naplót az asztalra, majd leült a zongorához és egész órán szólt a bugi.

– Köztudott rólad, hogy kötődés a zenéhez. Mikor kezdődött ez nálad?

– Már óvodában elköteleződtem. Legalább is azt mesélték. Most találkoztam nem olyan régen az óvó nénimmal, Ági nénivel, s ő mesélte a következő történetet. Kiküldtek valamiért a mosdóba, s jó sokáig nem érkeztem vissza, mire ők utánam jöttek. Állítólag ütöttem a ritmust a mosdókagylókon.

Reggeli közben vezényeltem, szóval minden alkalmat kihasználtam a zenei alapokra. Ági néni mesélte azt is, hogy mindenki karmesternek szánt. Meg is lepődtek azon, hogy a gépészeti szakmát választottam.

– Zenei képzettséget azonban szereztél.

– Igen. Másodikos osztályos voltam, amikor édesanyám beíratott a zeneiskolába. Mert akkor is énekeltem. Az előképző után a zongorát választottam. Nem voltam egy egyszerű gyerek, mert sosem azt akartam játszani, amit kellett. Mindig csak azokat gyakoroltam, ami nekem tetszett. Slágereket hallás után játszottam le. A kottaolvasás egyébként sem volt az erősségem. A zeneiskolában is inkább hallás után tanultam. Hazáig dúdoltam az új dallamokat, majd otthon begyakoroltam.

Az utolsó vizsgán alig mentem át. Hármas osztályzatot kaptam, ami egy kicsit szégyen volt ebben az iskolában. A három vizsgadarabból alig tudtam az egyiket, a másik kettőt pedig csak félig. Pontosan azért, mert mindig másokat gyakoroltam, nem azt, amit kellett volna.

– Gondolom ez változott, hiszen zenéket szerzel.

– Nem, nem nagyon változott. Tudok kottát olvasni, de továbbra sem az erősségem. Mindig irigykedve nézem azokat, akik a kottát olvasva is nagyszerűen játszanak.

– Hogyan szerzel zenét így?

– Most már vannak olyan programok, amelyek a lejátszott zenét automatikusan átírják zenei hangokra. Szerintem ezt direkt nekem találták ki.

Persze ha megfelelő időt szánnék rá, biztosan én is meg tudnám tanulni. De én már nem szánok rá olyan sok időt, inkább hagyatkozom a fejemre.

– Korábban több helyi kisebb, amatőr zenekarban is játszottál. Hogy emlékszel vissza ezekre az időszakokra?

– Már középiskolásként elkezdtük a zenekari munkát. Összesen négy kisebb zenekarban játszottam, majd a Dalszínház következett. Főleg rockzenét, majd blues és jazzt. A diszkó és pop műfaj kimaradt az életemből. Ez nem vonzott annyira.

– Mesélj a Dalszínházról. Hogyan kerültél kapcsolatba velük?

– Telefonon keresett első alkalommal Vizeli Csaba, akit nem is ismertem addig. Mindjárt a dolgok közepébe vágott, gyorsan vázolta a március 15-re tervezett programját, amibe énekelni hívott. Egy kicsit meglepett az ajánlata, hiszen a korábbi zenei próbálkozásainkon zongoráztam, s csak vokálosként énekeltem. Kitarító volt, így megígértem neki, hogy elmegyek a próbára, megnézem, mit szeretne. Persze az első próbán Varga Miklós által énekelt dalok jutottak rám, amiktől nagyon megijedtem. Hogyan tudnám én kiénekelni ezeket a hangokat. Végül megpróbáltam, s saját magam is meglepődtem, hogy ment. Így aztán ott ragadtam.

– Hogy tetszik neked ez a dolog? Mennyire érzed magadénak?

– Abszolút.

– Szeretném ha mesélnél a saját darabotokról, Jókai Mór Aranyemberéről, amit színpadra állítottatok. Kinek jutott az eszébe?

– Csabinak volt ez is az ötlete.

Én nem is hittem, nem bíztam benne. Talán ez is olyan volt, hogy kipróbálom magam. Csaba komoly tervekkel állt elő. Pontosan betervezte, hogy mikorra meddig kell elkészülnünk, mit és hogyan csináljunk. Izgalmas folyamat volt, de zeneileg maradtak benne kérdések. Az első próbálkozásunk.

Zeneszerzőként is az első önálló munkám. Nagyon érdekes, hogy vannak benne olyan dallamok, amelyek már évtizedekkel ezelőtt megszülettek bennem, de sosem jött el az alkalom, hogy valahová felhasználjam. Ide pedig beillettek. Emlékszem, hogy zenekari improvizálás alkalmával beépítettem őket, de éreztem, hogy ezeknek valami önálló keretet kell majd adnom.

Az Aranyember zenéje szerintem olyan, mint egy írónak, vagy egy költőnek a zsenéje. Hiába vagyok én már sok éves, ez mégis csak az első művem, amiből sokat tudok még tanulni.

– Szinte valamennyi darabban főszerepet játszol. Melyik áll a legközelebb hozzád? Melyik a kedvenced?

– Az a baj, hogy többféle szempont szerint vannak kedvenceim. Dramaturgiailag az Utazást szeretem. Színészi játékkal a Shakespeare, vagy akit akartok című a kedvencem, zeneileg pedig az, amit nem játszunk, a Jézus Krisztus szupersztár. Persze mindig az éppen aktuális darabunkat kedvelem a leginkább, amit éppen próbálunk színpadra állítani. Ugyan akkor egyúttal azt is utálok a legjobban, hiszen nehezen tanulok, s mindig nagyon sokat kell gyakorolnom, hogy rögzüljenek a szövegek. Így aztán egy kicsit megunom addigra a dallamokat, amire a szöveg rögzül.

– Elárulhatunk valamit a tervekről is?

– Igen, bár egy kicsit bizonytalan vagyok. Elméletileg nyárra tervezzük a második önálló produkciónkat, amely szintén kötődik Komáromhoz, hiszen Klapka Györgyről szól.

– Mit üzen az utolsó gyerekeknek az újságon keresztül?

– Minden kisserácnak üzenem, hogy zenélni nagyon klassz dolog. Engem mindig megvigasztal, lelkesít és kikapcsol. Mindig számíthatok rá ha gondom, bajom, vagy örömöm van. Leülök a zongora elé és játszom. Próbálják ki ők is.

Monostori Éva

Bencze Imre: Édes, Ékes Apanyelvünk

Lőrincze Lajosnak és Grétsy Lászlónak

Kezdjük tán a „jó” szóval, tárgy esetben „jót”,
ámde „tő”-ből „tavat” lesz, nem pedig „tót”.
Egyes számban „kő” a kő, többes számban „kövek”,
nőnek „nők” a többese, helytelen a „növek”.
Többesben a tő nem „tők”, szabatosan „tövek”,
amint hogy a cső nem „csők”, magyar földön „csövek”.
Anyós kérdé: van két vőm, ezek talán „vövek”?
Azt se’ tudom, mi a „cö”? Egyes számú cövek?
Csók - ha adják - százával jó, ez benne a jó;
hogyha netán egy pusztit kapsz, annak neve „csó”?

Bablevesed lehet sós, némely vinkó savas,
nem lehet az utca hős, magyarul csak havas.

Miskolcon ám Debrecenben, Győrött, Pécssett, Szegeden;
amíg mindezt megtanulod, beleőszülsz, idegen.

Agysebész, ki agyat műt otthon ír egy művet.
Tút használ a műtéthez, nem pedig len túvet.
Munka után füvet nyír, véletlen se füvet.

Vágy fűti a műtősnőt. A műtőt a fűtő.
Nyáron nyír a tüzelő, télen nyárral fűt ő.

Több szélhámost lefüleltek, erre sokan felfüleltek,
kik a népet felültették... mindnyájukat leültették.

Foglár fogán fog-lyuk van, nosza, tömni fogjuk!
Eközben a fogházból megszökhet a foglyuk.
Elröppenhet foglyuk is, hacsak meg nem fogjuk.

Főmérnöknek fáj a feje - vagy talán a fője?
Öt perc múlva jó a neje, s elájul a nője.

Százados a bakák iránt szeretetet tetetett,
reggelenként kávéjukba rút szereket tetetett.

Helyes-kedves helység Bonyhád, hol a konyhád helyiség.
Nemekből vagy igenekből született a nemiség?

Mekkában egy kába ürge Kába Kőbe lövet,
országának nevében a követ követ követ.

Morcos úr a hivatalnok, beszél hideg’s ridegen,
néha játszik nem sajátján, csak idegen idegen.

Szeginé a terítőjét, szavát részeg Szegi szegi,
asszonyának előbb kedvét, majd pedig a nyakát szegi.

Elvált asszony nyögve nyeli a keserű pirulát:
mit válasszon? A Fiatot, fiát vagy a fiúját?

Ingyen strandra lányok mentek, előítéletlőtől mentek,
estefelé arra mentek, én már fuldoklókat mentek.

Eldöntöttem: megnősülök. Fogadok két feleséget.
Megtanultam: két fél alkot és garantál egészséget.

Harminc nyarat megértem,
mint a dinnye megértem,
anyósomat megértem...
én a pénzem megértem.

Hibamentes mentő vagyok.
Szóke Tisza partján mentem:
díszmagyarom vízbe esett,
díszes mentém menten mentem.

Szövőgyárban kelmét szőnek: fent is lent meg lent is lent.
Kikent kifent késköszörűs lent is fent meg fent is fent.
Ha a kocka újfent fordul fent a lent és lent is fent.

Hajmáskéren pultok körül körözött egy körözött,
hajma lapult kosarában meg egy tasak körözött.

Fölvágós a középhátvéd, három csatárt fölvágott,
hát belőle vajon mi lesz: fasírt-é vagy fölvágott?

Díjbirkózó győzött tussal,
nevét írják vörös tussal,
lezuhanyzott meleg tussal,
prímás várja forró tussal.

Határidőt szabott Áron: árat venne szabott áron.
Átvág Áron hat határon, kitartásod meghat, Áron.

Felment, fölment, tejfel, tejföl; ne is folytasd, barátom:
első lett az ángyom lánya a fölemás korláton.

Földmérő küzd öllel, árral;
árhivatal szökő árral,
ármentő a szökőárral,
suszter inas bököárral.

Magyarország olyan ország hol a nemes nemtelen,
lábasodnak nincsen lába, aki szemes: szemtelen.

A csinos néha csintalan, szarvatlan a szarvas,
magos lehet magtalan, s farkatlan a farkas.
Daru száll a darujára, s lesz a darus darvas.
Rágcsáló a mérget eszi, engem esz a mérge.
Gerinces, vagy rovar netán a toportyánféreg?

Egyesben a vakondok „vakond” avagy „vakondok”.
Hasonlóképp helyes lesz a „kanon” meg a „kanonok”?

Nemileg vagy némileg? - gyakori a gikszer.
„Kedves ege-segedre” - köszönt a svéd mixer.
Arab diák magolja: tevéd, tévéd, téved;
merjél mérni mértékkal, mertek, merték, mértek.

Pisti így szól: kimosta anyukám a kádat!
Viszonzásul kimossa anyukád a kámat?
Óvodások ragoznak: enyém, enyéd, enyé;
nem tudják, hogy helyesen: tiém, tiéd, tié.

A magyar nyelv - azt hiszem, meggyőztelek Barátom -
külön-leges-legszebb nyelv kerek e nagy világon!

„E világon ha ütsz tanyát...”

Mivel nagyon szeretem József Attilát, azt hittem, könnyű lesz papírra vetnem, illetve számítógépbe kopognom a Magyar Költészet Napjával kapcsolatos gondolataimat. Aztán csak hosszas előkészületek után tudtam leírni az első mondatokat. Először újraolvastam azokat az adatokat, amelyeket mindenki ismer. Mert szerintem a diákok többségének szinte versként kell fújnia, hogy 1905. április 11-én született, apja József Áron szappanfőző munkás, aki elhagyta a családját, anyja Pócze Borbála mosónő. Hogy a szege-di egyetem magyar-francia szakáról a Tiszta szívvel című verséért tanácsolták el. (Ezt a költeményt egyébként minden lázadó kamasz kántálja, ha másként nem, akkor megzenésített formában. Azok is, akik egyébként verseskötetet még véletlenül sem vennének a kezükbe.) Aztán a szerelmek, a teljesség igénye nélkül: Vágó Márta, Szántó Judit, Gyömrői Edit, Kozmutza Flóra... Megnéztem a hölgyekről készült fotókat is. Végül a szárszói vasútállomáson kalandoztam - még sohasem jártam ott -, ahol 1837. december 3-án a fájdalom végleteivel és a megfoghatatlan bűnökkel küszködő költőt halálra gázolta egy tehervonat.

Elő kellett keresnem azt a fotót is, ahol a Gát utca 3-as számú házának az emléktáblája előtt állok. Több mint húsz évvel ezelőtt. Ez tovább tartott, mint gondoltam, mert a régi albumokat forgatva olyan fényképekre akadtam, amelyeken illetékelmélázni legalább néhány percig. Fiatal, látszólag gondtalan arcok mosolyogtak rám. A legtöbben már nincsenek itt, de ami még fájóbb, hogy közülük sokan örökre eltávoztak. Hosszas lapozgatás után rábukkantam a kissé már színét vesz-

tett felvételre. Gát utca 3. Nem volt egyszerű odatalálni, hiszen akkor még alig ismertük Budapestet. Pedig a ferencvárosi szoba-konyhának örökös jussa van a magyar költészetben: ott gyerekeskedett József Attila. Eszembe jutott a kedves néni is, aki nagy örömmel fogadta a látogatókat, különösen, amikor megtudta, hogy a határon túlról érkezünk.

Általános iskolás korunkban, a hetvenes években, az egyik osztálytársnőm - és egyben barátnőm is - kiválóan szavalt. Sorra nyerte a különböző szintű versenyeket. Emlékszem, egyszer éppen egy József Attila-vers fogott ki rajta. Vagy a bírálóbizottság, amelynek tagjai szigorúan megrótták a versválasztása miatt. Azt mondták, egy tizenéves gyerek nem tudja hitelesen tolmácsolni ezt a költeményt, hamvas fiatalságának, szemüveges, a világra csodálkozó ártatlanságának egyszerűen nem hiszik el, hogy „Nagyon fáj”. És nem is javasolták továbbjutásra. Róla is van egy fényképem, akkor készült, amikor a katonai behívó elől menekülve néhány napig nálunk rejtőzködtek a férjével. Aztán elmentek, a határon túlra. A történetük azonban ezen a ponton nem ért véget, mert néhány évvel ezelőtt ismét hazaköltöztek. Mivel ugyanabban a városban élünk, időnként összefutunk az utcán, vagy a piacon. Már nem szavalegalábbis nyilvánosan, közönség előtt. Nem tudom, most hogyan mondaná el a „Nagyon fáj”-t, de ugyanazt látom rajta, amit magamon is. Hogy annyi minden fáj az elmúlt években.

Április 11-e, József Attila születésnapja egyben a Magyar Költészet Napja, melyet 1964 óta ünneplünk. Születésének centenáriumi esztendejét, 2005-öt pedig

az UNESCO József Attila-évnak nyilvánította. (Itt jegyzem meg, hogy Márai Sándor is április 11-én született, de öt évvel József Attila előtt, 1900-ban.)

1905-1937 - akár meg is fordíthatnánk a két dátumot, ugyanis József Attila akkor született meg országosan elismert költőként, amikor Balatonszárszón kiállították róla a halotti bizonyítványt. Életművének elemzői szerint a kor- és pályatársak többsége csak ekkor döbbsent rá, milyen kivételes életművet alkotott ez a mindaddig csak „jó költő”-ként számon tartott, zavarba ejtően sokféle hangon megszólaló - ezért gyakran félreértett -, posztumusz fölfedezett zseni, akinek életútját kisgyermekkorától váratlan veszteségek, lelki traumák, különös fordulatok szegélyezték. 1938-ban posztumusz Baumgarten-díjat kapott, 1948-ban életművét Kossuth-díjjal tüntették ki.

Az interneten tallózva József Attiláról szóló, őt idéző verseket is találtam többek között Nagy Lászlótól, Baka István-tól, Pilinszky Jánostól, Tandori Dezsőtől. Mivel úgysem tudnék választani a sok számomra kedves József Attila-költemény közül, inkább álljon itt egy részlet Nagy Lászlótól:

„József Attila!
te add nekem a reményt,
mert nélküle
romlott a napvilág,
a vér eves,
bár a fogad vicsorog,
bár a nyakad csikorog,
bólints, hogy érdemes,
cáföld meg halálos logikád,
te glóriás,
te kintől bélyeges!”

Tóth Livia

Mikolasek Zsófia: Árván

Elhagyatottnak érezték magukat. Hónapok óta rájuk sem nézett senki. Időnként arrébb lökték őket, mert útban voltak. Szemben velük, az íróasztalon állt egyik vetélytársuk. Nézniük kellett, hogy *azzal* minden nap játszanak. Másik vetélytársuk a nagyszobában volt. Ömlött belőle az erőszak, az értelmezhetetlen butaság, a manipulált igazság. *Azoknak* még lelkük sem volt.

Bezzeg nekik! Csordultig voltak ötletekkel, fantáziával, történetekkel, ihlettel, határtalan lehetőségekkel.

A két vetélytárs: a számítógép és a televízió gőgösen nézett át a három elhagyott árván. A sarokban pedig ott porosodtak ők hárman: a könyv, a toll, és a még tiszta, fehér papír.

Születésnapomra

Tizennégy éves lettem én
próbálkozás e költemény
hitvány
írvány.

Versezet, melyet gépemen
a billentyűt ütve gépelem
modern
idők.

Tizennégy évem csekélyke
történetem is szerényke
elég
kevés.

Leszek tán tollforgató
vagy íróasztalkoptató?

Jövő
idő!

Esetleg lelkes tanerő
netán kormányzóvivő:
lári
fári.

De addig vár az egyetem
elnyerem felvételem?
Herce-
hurca.

Álmodoznom is lehetne
de vár a fizikalecke
Fentről
leránt.

Tanulnom kéne azt hiszem
Hogy el ne rontsam életem:
anya
szava

Leteszem gyorsan tollamat
Könyvbe dugom az orromat
sekély
e kéj.

De esküszöm, majd felveszem,
ám most hagyom tökfejem
Tani-
tani!

Jordán Zsófia
(Feszty Árpád Ált. Isk.)

„Hahó! Jelmezen lenni jaj de jó!”

Ez lehetett volna a diákok mottója a 2009. február 14-én az ácsi Jókai Mór Általános Iskolában.

Szép, ötletes jelmezeket láthattunk az egyéni felvonuláson is. A zsűrinek a fáraó tetszett a legjobban. A mi kedvencünk mégis a nyuszi volt, hiszen egyik osztálytársnőnk öltözött be a nagy fülű állatnak.

Ahogy már szokás iskolánkban, minden osztály tagjai csoportosan öltöztek be. Az elsősök az „Ali baba és a negyven rabló”-ként riogattak minket (a lányok hastáncoltak is!), a másodikosok Indiába kalauzoltak el fátyolos táncukkal. A harmadikosok egy cirkuszi társulatot személyesítettek meg (ötletesen „Cirkusz a harmadikon”-nak nevezték magukat): volt közöttük bohóc, állatidomár, erőművész, műlovarnó, kötél-táncos és a cilinderéből igazi, élő nyulat elővarázsoló bűvész. A negyedik osztályosok produkcióját a „Táncoló talpak” ihlette, az ötödikesek műsorában cowboyok és indiánok szívták el a békepipát a totemoszlop tövében. Majmokat személyesítették meg a hatodikosok, a hetedikesek a „Hupikék törpikék” népes családját vonultatták fel, míg a nyolcadikosaink (az én osztályom!)

a „Csókkirályt” adták elő. Minden osztály tortát kapott a szép és jól begyakorolt előadásért, amit az osztályukban együtt fogyasztottak el.

Utána átöltöztünk, majd megkezdődött a buli, ahol táncolhattunk, szendvicseket, süteményeket ehattunk, amit üdítővel öblítettünk le. Mindenki nagyon jól mulatott.

Együtt szórakoztak a diákok a tanárokkal és az iskolánk volt diákjaival, akik rendszeresen részt vesznek az iskola életének nagyobb eseményein.

Persze a tombola sem maradhatott el, hiszen a tombola nélkül a farsang nem is farsang. Sok értékes, ötletes és hasznos ajándékot is nyerhettünk.

Mivel a farsangunk Valentin-napra esett, ezért a tanáraink kitalálták, hogy a diákok és az ifjú szerelmespárok küldhetnek zenét egymásnak, amire együtt táncolhattak.

Jó móka, vidám buli volt, de tarhatott volna tovább is!

Bottyán Beáta 8. o.
Jókai Mór Általános Iskola, Ács

Cigányélet – De víg élet

Sokat gondolkodtunk azon, hogy mit is adjon elő az osztályunk a Kultúra Napján rendezett iskolai ünnepségen. Valami olyat, amiben minden osztálytárs szerepelhet, és ami eltér az eddigiektől. Valami mást szerettünk volna, amit a közönség és mi is élvezhetünk.

A tavalyi farsangon már előadtunk egy zenés-táncos jelenetet. Ez most is jó lehet – gondoltuk, de azt még nem tudtuk, hogy mi is legyen az.

Már régóta kedvencem az EXPERIDANCE tánc-csapat, bevallom, ha valamelyik darabjuk zenéjét meghallom, mindig tángra perdülök. Szeretem őket nézni, szeretem a remek zenéket hallgatni. Ahogy magukról írják: „*őszintén hiszünk abban, hogy múltunkat megbecsülve, értékeinket megőrizve sikerül felébreszteni a néptánc iránti hagyománytisztelést több mint 50 éves Csipkerózsika álmából*”.

Legyen akkor EXPERIDANCE! Amikor ez eldőlt akkor nyilvánvaló volt, hogy a talán legnagyobb sikerű darabjukból a Nagydíjai Cigányokból

lesz egy részlet amit megpróbálunk előadni. És a jelenet is egyértelmű volt. Azt választottuk, amelynek talán legjobb a zenéje, amely tele van humoros jelenetekkel. Cigányélet, de víg élet.

Igen sokat próbáltunk, és ahogy közeledtünk az előadásokhoz, már szinte mindenki egyre jobban szerette ezt a jelenetet az osztálytársak közül. (Az utolsó próbán az is kiderült, hogy a jelmezek is nagyon jók lesznek.)

És azt gondolom ezt lehetett látni az előadásokon is, mert a közönség is élvezte a táncot, a zenét, a humort és a kisebb hibáinkat is. Megvalósult az is, amit szerettünk volna, hogy más legyen, mint a megszokott.

Zajos sikert arattunk, igazi vastapsot kaptunk mindhárom előadáson. És még kétszer előadhatjuk ebben a tanévben ezt a jelenetet. Szerintem jó választás volt!

Kerekes Áron

Bozsik József Általános Iskola,
Dél-Komárom

Kicsi vagyok de Magyarockos !

2004-óta vagyok tagja a Magyarock Dalszínház gyerek csapatának! Azóta számos darabban szerepeltem: Betlehemi csillag, Valahol Európában és a Will Shakespeare, vagy akit akartok. Ezt a darabot 2009 augusztusában mutattuk be a közönségnek. Már júliusban hosszú-hosszú tánc és ének próbákön vettünk részt. A táncosok közt én voltam a legkisebb, mint korban, mint nagyságban. Próbáltam helyt állni. Vizedi Csaba és Bakó Gábor a rendezők pontos táncmozdulatokat kértek, néha még az sem volt mindegy merre áll a kisujjam. Volt, ami nem sikerült elsőre sőt, másodikra sem, de a nagyok mindig segítettek. Ha kellett ötször is eltáncolták velem azt, amit nem tudtam. Bízattak, hogy sikerülni fog. Jó volt tudni, hogy bíznak bennem. Számomra a legnehezebb pillanat az első felvonás vége volt, itt a karzaton táncoltunk mi gyerekek és a szám végén két fiúnak kellett a magas-

ba emelnie. Nagyon félttem! Végig sűgtam a fiúk fülébe: - Le ne ejtsetek, kérlek! Ők persze épp ezért végig nevettek az egészet! Szerencsére ebből a nézőtéren nem látszott semmi! Túléltem! Jó volt a darab végén a hatalmas taps közben együtt állni a színpadon Bródy Jánossal és Várkonyi Mátyással. Azóta már többször előadtuk ezt a darabot, részt vettünk a „Zenés színpadok fesztiválján” Érsekújváron, ahol a legjobb előadás címet nyerte el. Nagyon jó érzés, hogy közékük tartozom. Szerettem megnézni azokat az előadásokat is, amelyekben én nem szerepelek, mert tudom mennyi munka és próba van mögötte. A nézőtéren ülve is büszke vagyok, hogy én is MAGYAROCKOS lehetek.

Fehérvári Nikolett

(Dél-Komárom,
Szent Imre Római Katolikus
Iskola)

Jó kis hely

Jó kis hely, itt mindenki más,
De célunk egy van a színjátszás!
Zenész, tanár, diák száz:
Együtt a Magyarock Dalszínház!
Élmény velük fellépni,
Jó a nagyokra felnézni!
A színpadon együtt egy életre,
Minden más csakis téveszme!

Szeretünk veletek felnőni,
Tanulni, játszani, fejlődni.
Hisz megperzselt már minket is tűz,
Mely titeket oly régóta űz.

Élmény
Ha tapsol a közönség, az jó!
A siker meg nem unható
Várjuk a gálát évről évre,
Hisz a díj vándorol kézről kézre.
Élmény...
A Főnök sokszor csak fejét fogja,
Neki már ez lett a választott sorsa.
Lehel a hangunkat formálná,
De ki az, aki utánozni próbálná?
Élmény.....

**Magyarock Dalszínház
Cseperedő csoportja**

Jordán Zsófia: Egy hír margójára

A hír: Beszakadt a jég egy tízéves gyerek alatt. Barátai cserbenhagyták.

Hideg, téli nap volt. A nap sápadtan sütött át a fák kopasz ágai között. A havon megcsillant a fény, ettől úgy tűnt, mintha az egész táj gyémántból lenne. A befagyott tavon csak néhány kacsa tipegett, tisztogatták a tollaikat, miközben társaik a hajnalban vágott lékben úszkáltak. Kis tó volt ez, de a város lakói nagyon szerették. Nyáron csónakáztak, horgásztak benne-belőle, télen pedig, ha megvastagodott a jég sokan korcsolyáztak rajta. A hideg csak pár napja köszöntött be, így a tó még üres volt, nem lepte be a korcsolyázó gyerekek hada.

A fiúcsapat lassan közeledett. Néha megdobálták egymást hógolyóval, megfürdették egymást a hóban. Különösen egy szemüveges, szőke fiút tüntettek ki e „keggyel”. Mikor fellöktek, és ő a szemüvegét kereste a hóban, a többiek durván kinevették, és amikor ő próbált megdobni valakit, egyszerre tíz, keményre gyúrt hógolyó süvített felé. Különösen az egyik fiú volt gonosz vele. Magas, barna fiú volt, a legidősebb a bandában. Mindenki hűségesen követte parancsait, mert tudták, hogyha nem engedelmessékednek neki, kidobja őket a bandából, és a további életüket is megkeseríti.

A gyerekek megérkeztek a tóhoz. Megdobálták a kacsákat, akik fejvesztve menekültek a biztonságos nádasba. Egy ideig még lődörögtek a tó körül, aztán megunták, és indultak volna haza, ám az egyik fiú megszólalt:

- Vajon milyen vastag a jég?

- Menj rá és nézd meg! – röhögtek ki a többiek a fiút, aki végül elsunnyogott. A kis szőkének – akit egyébként Andrisnak hívtak – szeget ütött a fejébe a kérdés, ezért odapenderült a bandavezér elé.

- Viktor... – szólalt meg halkán, ám a barna fiú úgy tett, mintha meg sem hallaná: tovább beszélgetett társaival.

- Viktor!!! – mondta magabiztosabban Andris. Ekkor azonban ráfordult az egyik fiú:

- Ugyan, te kis légy piszok, mit akarsz tőle? Csak nem akarod bevallani neki, hogy szerelmes vagy belé? – A többiek ismét durva kacagásban törtek ki. Andris akart mondani még valamit, ám Viktor egyetlen pillantása beléfagyasztotta a szót. Az előbbi fiú, Tamás, ismét megszólalt:

- Aki rá mer menni a jégre, az lesz az új bandavezér!

A fiúk abbahagyták a kacagást, s néma csend lett. Mindannyian a jelenlegi bandavezérré néztek, s várták, mikor robban fel dühében. Ő azonban csak elsápadt és pár lépést hátrált. Tamás újra megszólalt:

- Látjátok, srácok? A főnök meg sem mer mukkanni. Ez parancsolgatott nekünk? Hisz ez egy senki! Egy gyáva nyúl! - és gúnyos kacagásban tört ki. A többi fiú lassan bekapcsolódott, és nemsokára együtt gúnyolták a megszegyenült bandavezért.

Viktor nem volt képes elhinni, hogy őt, aki másokat szokott nevetségessé tenni, őt, durván kikacagják. Csak állt némán, és nézte kacagó társait. Ám ez csak egy pillanatig tartott, mert hirtelen dacosan így szólt:

- Rámegyeka jégre... Rámegyeka jégre! RÁMEGYEKA JÉGRE!!! – utolsó szavait már üvöltötte. Csupán egy fiú ellenkezett vele:

- Viktor, ne csináld! Mi lesz veled, ha beszakad alattad? – kérdezte Andris, de Viktor szó nélkül félrelökte, s rohanva indult a jég felé. A többiek loholtak utána. Andris is rohant velük, befurakodott társai elé, és csak nézte, amint a vezér ráteszi a lábát a jégre.

Viktor kimondhatatlanul rettegett, ám próbált ugyanaz a laza srác lenni, mint eddig volt. Mikor rálépett a jégre, nem hallott

reccsenést. Nagyon megkönnyebbült, s odakiáltott Tamásnak:

- Na, ki itt az ász?

Tamás azonban nem elégedett meg ennyivel. Ő akart a bandavezér lenni, és nem hagyta, hogy Viktor ilyen könnyen nyerjen.

- Ez neked valami? Menj át a tavon, csak akkor maradhatsz te a főnök!

Viktor nyelt egyet. Eddig simán mentek a dolgok, de mi lesz ezután? Nincs a vízben senki, aki segíteni tudna neki, ha a vízbe esik. Nem várhatott tovább, a fiúk ismét kacarászni kezdtek.

- Jól van, megyek! – odaintett társainak, hogy várjanak. Lépett egyet – nem hallott semmit. Lépett még egyet... semmi. Viktor eleinte szépen lassan lépkedett, ám amikor úgy érezte, már nincs veszélyben, gyorsított. A tó közepe felé már trappolva ment, s nevetett azon, hogy mennyire félt, pedig milyen egyszerű... Nem hallhatta a halk roppanást, ami végül ropogássá erősödött. Csak későn kapott észbe. A repedés elérte őt... s Viktor egy pillanat alatt a jég hideg vízben találta magát. Üvöltött egy nagyot, s esztét veszve rúgkapálni kezdett, majd a társait kereste szemével. Ám senkit sem látott a közelben, a fiúk már eltűntek. Mikor látták, hogy vezérük elmerül, ijedtükben szerteszét futottak. Sorsára hagyták Viktort a tóban, nem segítettek neki.

Ám a fiúk közül az egyik nem ijedtében futott el. Andris segítséget akart hívni. Futott, futott, míg el nem érte a legközelebbi házat. Gyorsan becsengetett, egy férfi nyitott ajtót, aki rögtön látta, hogy baj van, bár Andris csak mutogatni tudott, beszéde zűrzavaros és érthetetlen volt. A férfi mégis megértette, kapta a kabátját, és rohant a tóhoz, ahogy a lába bírta. Ott hason mászva jutott el Viktorig.

Viktor már alig bírta fenntartani magát, majdnem megfagyott, a fáradtság és a hideg beleivódott minden tagjába. Mikor megpillantotta a felé nyújtott kezet, már alig bírta megfogni. Nagy nehezen megkapaszkodott benne, aztán elsötétült előtte a világ.

Egy kórházi ágyon tért magához. Aggódó arccal állta körbe családja, de Viktor szeme csak egyvalakit keresett. A szoba üvegén túl meg is látta. Andris rákacsintott, és Viktor szíve megtelt örömmel, mert tudta, hogy új barátira lelt – igazabbra, mint a régiek voltak.

Babona

Egy fekete macska ment át az úton,
A babonákat róla kívülről fújom.
Iskolába menet ilyesmit látni:
Matekórán máma történhet bármi.

Kéményseprőt látni mindig nagy szerencse,
De anyám a gombot felvarrni feledte.
Lépteim a járdán csöppet lelassulnak,
Rövidnek tűnik ma hossza az útnak.

Ennyi balszerencse: ó, minő fájdalom!
Holnapra tanulok... eskümet vállalom!
Matekból... esetleg... hogyha nem felelek:
Babona helyett edzem az eszemet!

Jordán Zsófia (É-Komárom, Feszty Á. Ált. Isk.)

Hogyan találkozott Mátyás király a bánatos királylányokkal, azaz: Mátyás király álruhában - napjainkban

Mátyás király dideregve állt egy hatalmas fa alatt. Amikor reggel udvari bolondjával elindult a palotából, még gyönyörű idő volt. Most meg teljesen fekete lett az égbolt, ő meg csak didereg. Hiába! Ez a deákruha nem olyan meleg, mint a jó királyi hermelinpalást. Állt tehát a fa alatt, és a bolondot várta, aki megígérte neki, hogy hamarosan visszatér egy lóval. De hát ki hisz egy bolondnak?

Hatalmasat dördült az ég, és Mátyás király egyszer csak a földön fekvé találta magát. Megtapogatta a tagjait, és örömmel látta, hogy mindene megvan.

- Belecsapott a villám a fába! Még szerencse, hogy túléltem! – gondolta, és körülnézett, hogy mi maradt a fából. Hanem a fának nyomát sem találta. Ekkor vette észre, hogy a környéket szürke utak hálózák be. Volt vékonyabb és vastagabb, a vastagon lónélküli szekerek rohangáltak elképzelhetetlen sebességgel. A vékonyabb szürke úton egy fura ruhás kislány jött felé, akinek korona volt a fején.

- No, végre egy rangombéli – gondolta királyunk, és megszólította a leányt: - Üdvözöllek, királylány. Ki vagy te? Hova mész? És hol vagyunk?

- Én egy bánatos királylány vagyok, és a nevem Réka. A mesevetélkedőre tartok. Amúgy nem messze Komáromtól, a bicikliúton vagyunk. Te ki vagy?

- Mátyás király vagyok. – hangzott a felelet.

- Hát persze! – gondolta Réka. – Ez már megint egy mesevetélkedős extra feladat. Na, tegyünk úgy, mintha elhinném.

Mátyás király közben tovább érdeklődött:

- Miért vagy bánatos, Réka királylány?

Réka sóhajtott egy nagyot, és így válaszolt:

- Miért is...? Gyere velem, megmutatom!

És Réka elkísérte a királyt egy gyönyörű erdőbe, ahol a pihenőhelyen szanaszéjjel voltak dobálva a konzervesdobozok, a műanyagpalackok, a cigarettacsikkek, és még számtalan dolog. Mátyás király szomorúan nézte:

- Értem már Réka, miért vagy szomorú.

- Tudsz segíteni?

- Ezen csak ti magatok tudtok – felelte a király.

A király és Réka elindultak a városba, amikor egyszer csak szembejött velük még egy királylány. Mátyás király illendően köszöntötte őt is:

- Üdvözöllek, királylány. Ki vagy te?

Réka sűgött valamit az „új” királylány fülébe, aki így válaszolt:

- Én is egy bánatos királylány vagyok, Barbi királylány.

- Miért vagy bánatos, Barbi királylány?

- Gyere velem, megmutatom!

És Barbi elvezette Mátyás királyt a templom mellé, ahol egy öreg néni szégyenkezve kéregetett. Mátyás király nézte a nénit, levette az ujjáról a legdrágább gyűrűjét, és azt mondta:

- Értem már, Barbi, miért vagy szomorú. Sajnos csak ennyit tehetek, de nem hiszem, hogy ez nagy segítség. Legközelebb nektek kell segítenetek!

A két lány és a király továbbindultak, és Mátyás király már meg sem lepődött, amikor még egy királylánnyal találkoztak. Királyhoz méltóan üdvözölte őt is:

- Üdvözöllek téged, királylány. Ki vagy?

- Én is egy bánatos királylány vagyok, a nevem Evelin.

- És te miért vagy szomorú, Evelin?

- Gyere velem, megmutatom.

És Evelin elvezette Mátyás királyt egy állatkertbe. Mátyás király értetlenül nézett:

- Ezért vagy szomorú, Evelin királylány? Hiszen ez egy gyönyörű hely! Illatos növények, különleges állatok, melyeket sosem láttam.

- Hát, ez az! – válaszolt Evelin. – Ezeknek az állatoknak a nagy részét ma már csak itt láthatod, a természetben nem. A kihálás fenyegeti majdnem mindet.

- Nos, ezen én nem segíthetek. De ti...

Mátyás király már nagyon-nagyon bánatos volt, de hiába vágyódott egy kis vidámságra, szomorú bandukolásuk közben találkoztak még egy királylánnyal, aki szintén nagyon bánatos volt. Mátyás király udvariasan megkérdezte tőle is:

- Ki vagy te!

- Én vagyok a negyedik bánatos királylány, a nevem Zsófi.

- És te miért vagy olyan bánatos, Zsófi királylány?

- Gyere velem, megmutatom.

És Zsófi királylány elvezette Mátyás királyt egy könyvtárba. Mátyás király értetlenkedett:

- Hát ezt tényleg nem értem! Mindenhol könyvek! Én nagyon szeretem a könyveket! Miért vagy emiatt szomorú?

- Nem a könyvek miatt! – válaszolta Zsófi királylány, és kinyitott egy vékonyka könyvfélét. – Emiatt vagyok szomorú, nézd!

És Mátyás király megdöbbenve nézte a képeket, melyeken hatalmas szemű, éhező gyerekek voltak.

- Értem már Zsófi királylány, miért vagy szomorú.

- Tudsz segíteni?

- Nem, én nem tudok. De ti...

A négy királylány összenézett:

- Ne haragudj Mátyás király, de mindig csak ezt mondd, hogy mi... Mi még csak gyerekek vagyunk, hogyan tudnánk segíteni?

Mátyás király elmosolyodott:

- Ha valaki akar segíteni, akkor tud is. De egy ember ma már kevés egyedül. Négyen már többre mehetnek, húszan még többre, százan már emberéleteket menthettek. Minél többen vagytok, annál többet tehetek!

A négy királylány összenézett. Igaz lehet! – gondolták, és meg akarták köszönni a királynak, hogy ilyen bölcs tanácsot adott, de Mátyás királynak akkorra már hűlt helye volt. Csak egy történelemkönyv lapjait lobogtatta az ablakon keresztül a feltámadni készülő vihar szele maradt utána.

Olvasni Jó!

Szeretek olvasni. Sokszor kérdezik: Mit csinálsz? Olvasok! Mit? Lehet ismeretterjesztő, történelmi regény, kötelező olvasmány, vers, próza, lexikon, bármi, ami érdekel. Izgalmas könyvekben bele élem magam a főhős szerepébe. Hol Zrínyi vagyok, hol Kinizsi Pál – vagy éppen szolga az ókorban. Lexikonoknál az ismeretterjesztő könyveknél a sok-sok izgalmas információt szeretem. Jó érzés mikor a könyvtárban, versenyeken – vagy épp a suliba kérdeznék valamit és én tudom választ! Tudom, ki volt Mario Andretti, kinyerte az első Forma – 1-et, kiírta az Egy gondolat bánt engemet, mikor dobták le az első atombombát? Vagy épp miből idézték azt, hogy: merre visz a végzet! Na, ezt meg honnan tudod, kérdik ilyenkor a többiek? Ja, hát olvastam VALAHOL! Mondják is ritka az ilyen gyerek! Úgy gondolom, inkább legyen ritka, mint verekedős, rossz diák. Szóval szeretek olvasni!

Fehérvári Dávid (Dél-Komárom, Szent Imre Katolikus Általános Iskola)

Ady Endre:

Muskétás tanár úr

A kötet összefoglalója a szerző nagykárolyi kisdíák emlékeinek. Ady elbeszélései sem mások, mint feltárulkozó versek „kissé ködszerű történet-kosztümben”, ahogy a költő maga meghatározta, s nem érdemlik meg, hogy feledésbe merüljenek.

Tizenkét éves kortól ajánljuk.

.....

Charles T. Rose: Nagy krónikáskönyv: Az álomlabirintus

Az erőszakos ifjúsági irodalom térhódítása korában örömmel üdvözölhetjük a Charles T. Rose néven publikáló magyar szerző gyermek-fantasy műfajú könyvét, melynek fantasztikus történetében a Westinghouse-ház lakói – különösen David a jó pártján szállnak szembe a gonosszal. A lebilincselő regény egy olyan álomvilágban játszódik, amely valamelyest a kelta mondavilággal áll kapcsolatban. A történetben David jellemének formálódásán keresztül találkozhatunk össze a felelősségvállalás nehéz kérdésével, és együtt izgulhatunk azon, hogy a kamaszfiú döntései során tudja-e érvényesíteni az olykor korántsem egyszerű jóságot. A démonokkal, természetfölötti lényekkel és történésekkel tarkított regény cselekményességben messze túlszárnyalja az ifjúsági irodalomban egyébként szokásos szintet. A két különböző és egymással szoros összefüggésben álló világot leíró, kalandos vonalvezetésű és pozitív életszemléletű olvasmányoknak már a második kötete is megjelent az utolsó völgy címen.

Tizenkét éves kortól ajánljuk.

Erich Kästner: Május 35

Május 35-én bármi megtörténhet. Így aztán semmi csodálatos nincs abban, hogy Ringelhuth gyógyszerészt és unokaöccsét, Konrádot az utcán megszólítja egy fekete ló, felmegy a lakásukra kockacukrot enni, majd az egész

társaság bebújik a szekrénybe, és néhány óra múlva megérkezik a Csendes-óceánhoz. Közben megtekintik Eldorádót, eljutnak a fordított világba, ahol a szülők járnak iskolába, és a gyerekek oktatják őket. A Csendes-óceánnál egy valódi törzsfőnök és egy pepita kislány látja vendégül őket. Sok-sok érdekes, mulatató kaland után hazaérkeznek, s nagyon elcsodálkoznak, hogy Konrád szülei egy árva szót sem hisznek el a beszámolójukból. Pedig csak meg kellene nézniük, hányadikát mutat a naptár...

Kilencéves kortól ajánljuk!

.....

Jorge Amado: Galád Kándúr és Fecske kisasszony: egy szerelem története

Ez a szomorú, mégis bájos történet, egy macska és egy fecske be nem teljesülő szerelméről szóló mese, amely annak idején nem a nagy közönségnek készült. Az író fia egyéves születésnapjára írta ajándékkul. A mese mély élettapasztalata, ellenállhatatlan humora, költői nyelvezete, és a szöveg világához közel álló, kedves illusztrációi miatt is méltán sorolható a modern meseirodalom legszebb művei közé.

(Nyolcéves kortól)

Kertész Erzsébet: A három Róza

Amikor Jókai Mór az anyai átok ellenére feleségül vette Laborfalvi Rózát, annakmár volt egy tizenharmadik évben lévő törvénytelen lánya, akit ugyancsak Rózának hívtak. Az új „Jókai” kisasszony szeszélyes,

elkényeztetett gyermek volt, fiatal korában pedig makacs, fékezhetetlen teremtés. Az ő törvénytelen lánya a harmadik Róza, akit anyja halála után Laborfalvi kérésére Jókai örökbe fogadott. A harmadik Rózából Feszty Árpádnak, a körkép festőjének a felesége lett. Laborfalvi halála után a házaspár együtt élt Jókaival. A harmonikus viszony akkor szakadt meg, amikor Jókai feleségül vette Nagy Bellát, a nála ötvennégy évvel fiatalabb színésznőt. Jókairól és a három Rózáról szól a népszerű író nőnek ez a nagyrészt ismeretlen életrajzi adatokat fel-táró, de romantikus elemekben is bővelkedő igaz regénye.

Tízéves kortól ajánljuk minden komárominak!

.....

Lackfi János:

Kövé Lajos arany keze

Hallottatok már olyat, hogy két jó barát összevessen egy kapucsenget miatt? Vagy, hogy egy szomorú bajszú éjjeliőr titokzatos betegségben szenvedjen? Csupa-izom, csupaháj és csupaszív hőseink, Kövé Lajos és Sovány Laci egy kenu-táborban, aztán egy ódon kastélyban, majd egy izgalmas nyomozás kellős közepén találják magukat. Kalandjaikban velük tart Rudi, a fehér ló, Patisszon József rendőrőrmester, Kerülő Péter, a csösz, Kaller Béla ellenőr, egy bolyhos kiskutyá, Csibi és Csabi,

a kidobó emberek, és talán összeakadunk Miszter Phéntekkel, a nemzetközi szélhámossal is. Hogy szerepel-e a történetben sellő? Ez már tényleg rejtély a javából, de aki belesőbban ebbe a könyvbe, mint egy tó vizébe, a túlsó partra kiérve mindent, vagy legalábbis sok mindent érteni fog! Ha ismeritek Kövér Lajost, most jó baráttal kalandozhattok együtt, ha meg nem, épp ideje, hogy ismertséget kössetek vele! Nyolcéves kortól ajánljuk!

.....

Michael Morpurgo:

A lepkeoroslán

Bertie megment egy elárvult, fehér oroslánkölyköt az afrikai prérin. A kislány és az oroslán elválaszthatatlan barátok lesznek, csak hogy Bertie-t a szülei nemsokára bentlakásos iskolába küldik a távoli Angliába; az oroslánt pedig eladják egy cirkusznak. Bertie megfogadja, hogy egy napon majd rátalál. Meg is tartja a fogadalmát, és a lepkeoroslán gondoskodik róla, hogy barátságuk mindörökké felejthetetlen maradjon. Amilyen páratlan lény a lepkeoroslán az állatok között, olyan páratlan ez a kis kötet a könyvek között – minden szívet megérint, felnőttét és gyereket egyaránt.

Tízéves kortól ajánljuk.

.....

Nádori Lídia:

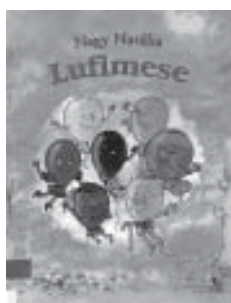
Sárkány a lépcsőházban

Amikor kinyitottam ezt a könyvet, saját gyerekkorom színei, fényei, zajai és illatai bújtak elő a lapjaik közül. Azóta újra látom a fura lényeket, akik éjjelente benépesítik a szobámat, újra megállok bámészkodni a kerítések mellett, és a minap rég elfeledett, kedves papírsárkányomat is előkotortam a szekrény legsötétebb zugából leporoltam, megragasztottam és a fiamnak adtam. Most már van egy közös papírsárkányunk. Ha jól kinyitod a füled, a szemed, szíved és Jancsi nyomába eredsz, lehet, hogy téged is meglátogat egy bagoly, vagy egy szép színes papírsárkány....

Hétéves kortól ajánljuk!

Nagy Natália: Lufimese

Natália újra mesél, csupa olyan dologról, amit mindannyian jól ismerünk, ami nap, mint nap megtörténik velünk. Magunkra ismerünk, a szomszédunkra ismerünk, a barátunkra

az iskolából, és arra is, akit utálunk, aki zavar minket, aki fennhordja az orrát, aki csak magára büszke. Átéltethetjük, milyennek is látja egy kék lufi a világot, a mi világunkat. Kavarognak mellettünk az ismerős mesék is – Csipkerózsika, Hamupipóke – lufisítva. És lassan-lassan ráébredünk, hogy a másik – aki nem én vagyok – mit is érezhet? Hogyan is láthatja a világot, engem és önmagát. Talán nem csak én vagyok a világ közepe? Talán ő is az?

Kezdő olvasóknak ajánljuk!

.....

Rudyard Kipling: Riki-tiki-tévi

„Hallgassátok meg annak a nagy háborúnak a történetét, amelyet Riki-tiki-tévi egymaga vívott meg, végig a Szigauli járásbeli nagy ház fürdőszobáin. Igaz, segített neki Darzi is, a szabófülemüle, meg

tanácsokat adott Csucsundra, a pézsmapatkány, aki sosem merészkedik ki a padló közepére, hanem mindig a fal mentén mászkál – de az igazi harcot Riki-tiki vívta meg.” – Így ajánlja figyelmetekbe a szerző klasszikusnak számító, izgalmas, lélekemelő regényét egy bátor kis mongúztól. Nyolcéves kortól ajánljuk, én bizony kötelezővé tenném!

.....

Pásztor Árpád: Muzi

Piki ízig-vérig pesti gyerek. Nap mint nap, tanítás után a Nemzeti Múzeum mögött stukkol, laufmétázik a többi városi suhancsal. Egy római szarkofágban tartják az indiánok törzsi gyűlését, és a Muzit életre-halálra megvé-

dik a meztlábás utcagyerekek kistéri csapatától. Telnek-múlnak a hónapok, Piki gimnazista lesz, és a szeretett Muzi nemes törvényeit elnyeli a múlt, ahogyan az első szerelmet is. Hol van már a Városligetbe vezető omnibusz, a Monarchia hadseregének körúton masírozó, sokszerű kavalkádja vagy Rózsa tanár úr nádpcálcája? A XIX. Század végi Budapest modernizálódó világával együtt tűnik el Molnár Ferenc barátjának, „A Pál utcai fiúk” egyik ihletőjének, Pásztor Árpádnak a gyermekkora is. Az édes-bús, békebeli ifjúsági regény nemcsak valódi irodalmi csemege, de érzelmekben és humorban gazdag olvasmány a mai tizenéves korosztály számára.

.....

Sven Nordqvist: Kalapvadászat

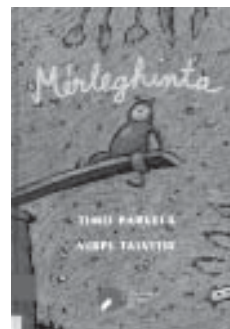
Nagypapa egy reggel arra ébred, hogy nem találja a kedvenc kalapját. Rögtön nekilát megkeresni, de a kalap nem kerül elő, mintha csak a föld nyelte volna el. Sajnos sem Villám, az ásító házörző,

sem a cserfes tyúkanyó, sem Kanavász, a mesterszabó nem tudja, merre lehet. Ám a nagy keresgélés közepette Nagypapa csupa titokzatos tárgyra bukkan, amely gyermekkor egyik igen fontos napjára emlékeztetik... Sven Nordqvist, a számára világhírnevet hozó Pettson és Findusz-történetek, valamint a Mú mama-sorozat szerzője és illusztrátora ezzel a könyvével lop-ta be magát először a svéd gyerekek és szü-leik szívébe.

Kezdő olvasóknak is ajánljuk!

.....

Timo Parvela: Mérleghinta

A mérleghinta másik vége üres. Az egyik végén Pi ül, hintázó társra vár, de hiába. Pí eztírja jegyzetfüzetébe: Nem lehet hintázni, ha a mérleghinta másik végén nem ül senki. Amikor a hatalmas fényőrecsegve kidől

és ráesik a mérleghintára, Pi a kismedve kirö-pül a világűrbe. A hold sarlóján csüngve megtudja, hogy a hold és a nap mindig együtt hintáznak. Kalandjai során Pi sokféle szerzet-tel találkozik és rádöbben, hogy az életben minden fel-le billeg. Nyolcéves kortól ajánljuk!

Varjúsors

Egy koromfekete, gurnyadt hátú madár totyogott ki a behavazott rétről az út széléhez.

- Kár...kár..., mondom nagy kár ezért a korai hóért! - vartyogta Kormos Károly, a kilencvenkilenc éves vetési varjú. Csőrét, amelynek ezüstös tollak ékesítették a tövét, többször nyitotta szólásra, mint ahányszor hang jött belőle.

Öreg volt már Károly, a varjúnemzetség talán legöregebb tagja a monostori Nagyrét környékén.

Igazából még nem volt itt az ideje a télnek. November második felében váratlanul tört rá a szokatlanul nagy hideg és a hó emberre, állatra egyaránt.

Érthető volt tehát a vénséges varjú méltatlankodása, aki kitotyogott az út széléhez, és nyakát nyújtogatva beszélt, beszélt, szitkozódott. De inkább csak magában, mert hang már csak ritkán jött ki a torkán.

A hótól letakart fűben kezdett keresgélni. Talán ő maga sem tudta, hogy mit keres, de hát éhes volt nagyon, s így a keresgélés kis idő múlva lázas kutatásba ment át.

- Kár... kár..., mondom nagy kár, hogy ilyen korán behavaztunk. Kár az embernek, kár a madaraknak. Ráá...ráá...ráért volna leesni ez a nagy hó karácsony napján. - billegett az út szélén Kormos Károly, a vén vetési varjú.

-Mit...mit...mit károgsz már annyit vén varjú?! - ugrált a közelébe Pipiske, a búbos pacsirta. - Te minden tél elején ugyanazt szajkózod, hogy így kár, meg úgy kár... Akinek ilyen erős, vastag csőre van, ne nagyon sajnáltassa magát.

- Panni! Panni! Nagy kár neked itt pipiskedni. Tudod jól, hogy a tél a hó minket madarakat egyformán sújt. Hiába van nekem erős és vastag csőröm, ha a föld lefagy, és ráadásul vastag hó borítja, én sem jutok táplálékhoz. Te bátran kimehetsz az útra lakmározni, ha egy lovas kocsi elhaladt. Rám az Ember kavics - és ólomzáport zúdít, mert az öreg csontjaimból és a húsemből állítólag finom levest tud főzni.

Az út mellé ekkor egy fiatal varjú röppent, és így szólt az öreghez: - Jó napot! Kár... kár... Kár oly bátyám! Mit hallani erre felé?

- Édes fiam, nem sok jó vaár...vaár...várható. Igen korán jött a hó. - nyújtogatta nyakát az öreg, miközben a fű között a fekete földet kezdte ütögetni a csőrével. Aminek ugyan az éhség

csillapítása szempontjából nagy jelentősége nem volt, de a tekintély fitogtatására kétségkívül alkalmasnak bizonyult.

A fiatal varjú oda is totyogott a kis földkupachoz, de amikor látta, hogy nincs ott semmiféle ehető, felnézett az égre, és megszólalt:

- Úgy látom kár...kár... Károly bátyám, nemsokára sütni fog a nap. Akkor pedig elindulunk a csapattal Paptelkekre, mert ott az Ember hagyott néhány csövet a kukoricakórókon.

- Menjetek csak édes fiam, nekem az már sajnos túl messzire van. Ha lesz még annyi erőm, valahogy elbotorkálok a szeméttelépig. Ott mindig akad egy kis kenyérhéj, miegymás... Nekem már nem sok mindenre van szükségem, időm sem túl sok lehet már hátra. Elüldögélek egy darabig valamelyik akácán, azután jöhet, aminek jönnie kell.

- Káár...nagy káár...Károly bátyámnak így beszélni, hiszen maga a példaképe minden vetési varjúnak itt a nagyrét környékén. - fordult vissza a levegőben a fiatal varjú.

- Ami volt, elmúlt, édes fiam, az időm lassan lejár. Káár...kár, nagy kár, de így van. - kiáltotta a fiatal varjú után Kormos Károly, a vénséges vetési varjú.

A Jancsifalu szélső házából ekkor ténfergett ki egy öreg fekete-tarka macska, és éhes száját nyalogatva a vén varjú felé vette az irányt. Az árokpárt melletti gazban lopakodott, és már majdnem elérte a madarat.

A pipiske hirtelen röppent fel a levegőbe, és olyan vészhangot hallatott, amelyre a varjú korát meghazudtoló fürgeséggel az út melletti akácfa ágán termett.

Az utolsó pillanatban, mert az öreg kandúr már a halálos ugrásra készült.

- Mi a jó...mi a jó... mi a jó ebben, te öreg csonttollú?! Mindig eljárszod velem, hogy elkaphatlak! - méltatlankodott a macska.

- Káár, bizony kár a gőzért, engem élve nem foghatsz meg, macska! De ha ennyire éhes vagy az én rágós húsomra, a szeméttelép mellett kilesheted, amikor majd leszédülök valamelyik fáról. A leselkedésben neked úgyis nagy gyakorlatod van, sok egércsalád legnagyobb bánatára. - vartyogta Kormos Károly, és néhány fával odébb röppent, kivénhedt szárnyait nem kis erőpróba elé állítván.

A rozoga öreg kandúr meg kaffogva fújt visszavonulót saját magának, és jobbnak látta valamelyik kukoricagóré mellett egérlesállást foglalni.

Pipiske Panni, a búbos pacsirta ekkor engedett fel a réműlet fagyos szorításából, melyet a kopott szőrű macska megjelenése okozott. Visszatért hát a lovas kocsi nyomainak átvizsgálásához, és ez a tevékenysége egyre inkább arra a megállapításra juttatta, hogy az öreg varjúnak cseppet sincsen igaza. Az élet szép, még ha a hó korán jött is. Az élelemhez hozzá lehet jutni, és a boldogsághoz éppen elég annyi, amennyi itt, a fagyos úton megtalálható.

Kisvártatva eljött az este, és Kormos Károly a kilencvenkilenc éves vetési varjú felröppent a szeméttelép melletti akácfák egyikére, és másnap hajnalra ezüstös-fehér dér lepte be öreg, gurnyadt hátán a kékesfekete tollakat.

Szülők, nagyszülők életmeséi

Beteg vagyok. A mai napon nem megyek iskolába. Szüleimnek dolga akadt, ezért most a mama vigyáz rám. De mit csináljak? Hosszú lesz a nap, nem jut eszembe semmi. A TV, a DVD és az MP4 lejátszó nem érdekel. Olvasni, játszani nincs kedvem. A mama leül a karosszékre, és mesélni kezd a gyerekkoráról; arról, hogy milyen körülmények között jártak az iskolába.

„Annak idején, egy tanyán laktunk, a falutól kb. 2 kilométerre, amit mindenki Körösztmajornak nevezett. A tanyán öt ház volt, amiben 12 család élt. A mi házunkban a két szülőn kívül hat gyerek lakott, köztük én is. Apám az állami gazdaságnál etető volt, az anyám pedig fejőnő.

Sok pénzünk nem volt, de ruhája és cipője mindegyikünknek volt. Így mind tudtunk iskolába járni. Gyerekként nem volt messze gyalog az iskola, sőt télen és tavasszal a kanális sok vidámságot nyújtott. Tavasszal, áprilisban már cipő nélkül mentünk haza az iskolából, levetettük a harisnyánkat is és a

sárban csattogva futottunk hazafelé; majd a házunkhoz közeli kanálisban megmostuk lábunkat, nehogy észrevegyék otthon, hogy cipő nélkül jöttünk haza. Anyánk meleg ebéddel várt minket. Ebéd után mindegyikünk a leckének állt neki a nagy asztalnál. A megerőltető házi feladat után néha segítenünk kellett, de legtöbbször a játék töltötte ki időnket.

Egy napon, mikor a májusi nap már melegen sütött, anyánk pulykatozásokat nézett meg a vízen, hogy már kelnek-e. A tojások nem mozogtak, ezért anyánk azt mondta, dobjuk ki őket az istálló mellé. A trágyába gödröt ástunk és beleraktuk őket, aztán lefedtük. A délutáni tűző nap kikeltette a tojásokat. Este, mikor mentünk a veteményest öntözni, hallottuk, hogy a trágyadombnál 7 kispulyka csipog. Összeszedtük őket és nagy örömmel vittük be anyánkhoz.”

A nagyanyám története nagyon érdekes volt, de közben megéheztem és kimentem a konyhába egy szelet kenyérért. Az ágyba visszafeküdve mama ismét mesélni kezdett.

„Régen, a tanyán az volt a szokás, hogy minden család egy héten egyszer házi kenyeret dagasztott, ami kitarított egy hétig. Mindenki anyi kenyeret dagasztott, amennyire szüksége volt. A megkelt kenyereket névvel ellátva lovas kocsin vitték be a falu pékségébe, ahol rőzsével fűtött kemencében a pékmester kisütötte őket. Alig vártuk, hogy megsüljenek, és hazaérve jóízűt vacsorázhassunk belőle. Az egész házat átjárta a friss kenyér illata.”

„Ma már a tanyán csak három ház áll, a mi kis házunkat a domb tetején sajnos már régen lebontották. Ha Körösztmajorra gondolok, eszembe jutnak a boldog, felhőtlen gyerekeveim.”

Sárközy Krisztina

Gáspár Sámuel magyar tannyelvű Alapiskola Csicsó
7. osztály

János vitéz 2

Jancsi további élete

I.

Tündérorszámban mindig mindenki boldog! Ezen a napon mindenki szomorú, mert Iluska halálos beteg. Tündérrájkja van, amit a lepkepor okoz. Jancsi nagyon szomorú, és az összes gyerek. Mindent kipróbáltak már ellenszernek, csak a lepke virágot nem, ami az ország végén nő, de igen ritkaság. Rubintszem és Napfény azt mondták bármi is lesz, elmennek azért a virágért.

II.

Jancsi fájó szívvel elindította fiait! Elindult a két legény. Először egy pöttyös legelőt láttak. Azt gondolták, hogy itt van a virág, mert különleges egy rét volt, de hiába nem lelték azt a növényt. A következő hely Manóország volt, ahol mindenki sietett. Rubint megkérdezte tőlük, hogy merre kell tovább menni, azt felelték sietnek. Arra ment egy lánymanó, szőke volt, ő volt Balu kapitány felesége. Azt mondták, hogy menjenek el a rózsafához, ő mindent tud. A fa azt mondta, hogy a kereszteződésnél jobbra. Itt egy kis nyúl volt, úgy hívták Fafanni. Nagyon okos volt, kiszámolta az utat és hogy merre kell menni, mert sok út vezetett jobbra.

III.

Fafanni is velük tartott és együtt ment tovább a kis csapat. Egy hegyhez érkeztek, ez volt a végállomás. Igen ám, de a hegy

olyan magas, hogy még egymillió óriás se érné fel. Közben már otthon Iluska nagyon rosszul volt és még aggódott is. A fiúk már próbáltak feljebb törekedni, de nagyon nehéz volt, mert minél feljebb mentek, annál jobban fújt a szél. Találtak egy hatalmas sárkánnyal, úgy hívták Ingió. Szomorú volt, mert vándorolni ment a férje. Ezért gonosz lett a szíve és minden szép lányt megölt. De Napfény megnyugtatta, hogy vissza fog jönni és nem fogja elhagyni egy királylányért sem. Inkább engedje el azt a gróflányt.

- Elengedem - mondta a sárkány.

- Köszönöm kedves sárkány!

Elköszöntek a sárkánytól és tovább mentek. Napfénynek nagyon megtetszett a lány és meg is kérdezte tőle, hogy hívják. Azt felelte:

- Lili vagyok.

- Én meg Napfény herceg.

Mi tagadás a lánynak is tetszett a fiú. Balagtak tovább még nem látták, hogy már a felénél tartanak. Meglátták, hogy egy baoroszlán sír. Megkérdezték, hogy mi a baja. Azt mondta, hogy leesett és a mamája egy sziklaszírttel fölötte van, és most nem tud visszamászni. Megesett a szívük rajta. Fafanni kitalálta, mit kellene csinálni egymás fejére állni. Meg is tették. A kis oroszlánt úgy hívták Bébi Barbi. Nagyon megköszönte és tovább pihent az édesanyjával. Pár sziklaszírttel az oroszláncsalád fe-

lett éltek ikermacik úgy hívták őket Zsodi és Edi, két lánymaci. Találtak a maci tesókkal. A kis csapattól megkérdezte Rubintszem, hogy még messze van-e a teteje a hegynek. Azt felelték, hogy már csak három óriás szikla és ott vannak, de vigyázzanak, mert egy macska él a tetőn, úgy nevezik Hello Kitti, ha mérges, megesz, ha jó kedve van, semmi baj. Hát mentek és már a harmadik sziklánál tartottak amikor megpillantották Hello Kittit. Szerencsére jó kedve volt, mert most nyert úszóversenyen egy aranyérmét. Így hát gond nélkül tovább haladtak. Lepihentek egy órácskára, de utána folytatták az utat. Felértek a tetejére, látták, hogy ott a virág. Gyorsan letépték, rohantak haza. A sziklán találtak egy hatalmas fakérget azon csúsztak le. Hamar leértek a hegyről. Utána a manóföldön megálltak megköszönni Balu kapitánynak és feleségének a segítségét.

IV.

Aztán hazaértek Tündérorszámba gyorsan beadták Iluskának a szert, s lám meggyógyult. Rubintszem végre átölelhette kedvesét. Napfény megkérte apját had vegye feleségül Lilit. Igent mondott. Óriási lagzit csaptak, s boldogan élt a nagy-család együtt.

Boros Barbara, Nagy Fanni,
Kelemen Vivien
Dózsa György Általános Iskola,
Dél-Komárom

Pályázat:**ÁRPÁD FEJEDELEM – HONFOGLALÁS /HAZATÉRÉS/**

Feszty Árpád festőművész halálának 95. évfordulója alkalmából a Duna-menti Hagyományörző Ünnep szervezőbizottsága rajzpályázatot hirdet óvodások, általános iskolások (alsó és felső tagozatosok) és középiskolások részére. A pályázaton részt vehet minden olyan mű, melynek témája **Árpád fejedelem** alakjához és a **Honfoglaláshoz** (Hazatéréshez) kapcsolódik. A nevezés ingyenes, a beérkezett pályamunkákat szakértő zsűri értékeli, a legkiválóbb alkotásokat értékes díjakkal jutalmazzuk.

Az alkotásokat 2009 június 6-án bemutatjuk a komáromi Csillag Erődben megrendezendő **HON-NAP Duna menti Hagyományörző Ünnepen**. A díjakat a délelőtti gyermekprogramon adjuk át. Az alkotókat és hozzátartozóikat szeretettel látjuk a hagyományörző fesztiválon. Ugyancsak értékes díjakat kap az internetes közönségszavazás első három helyezettje. Külön díjazzuk a legjobb határon túli alkotást.

Kivitelezés: A4-es formátumban, bármilyen technikával.

Beküldési határidő: A pályamunkákat 2009. május 15-ig a következő címre kérjük beküldeni: Komárom Környéki Civil Társulás 2903 Komárom Újszállás-puszta 11.

A művek hátoldalán szerepeljen:

- az alkotó neve, életkora, osztálya
- a pályamű címe
- az iskola/óvoda neve és pontos címe
- a felkészítő tanár/óvónő neve, telefonszáma

Egy alkotó maximum 2 alkotással pályázhat.

Lehetőség szerint paszparturára rögzítve /ragasztva/ kérjük a pályamunkákat!

A képeket átvenni szeptember 15. után lehet. Ha egy helyről 10-nél több pályamunka érkezik, azt postai úton visszaküldjük.

2009. május 26-tól virtuális galéria formájában megtekinthetők és közönségszavazatokkal támogathatók a pályaművek a: <http://honnep.fw.hu> - oldalon. További információk a honlapon.

Mindenkinek jó munkát és eredményes pályázást kívánunk!

Éndresz Csoport

Pályázati felhívás**kedvezményes nyári iskolai táborozásra**

Az Aranyszarvas Honismereti és Hagyományörző Egyesület pályázatot hirdet nyári táborozási lehetőség elnyerésére.

Pályázat célja: Kedvezményes táborozási lehetőséggel elősegíteni a rászoruló 8-14 éves általános iskolás gyermekek szünidei aktív pihenését, környezeti nevelését és közösségi kapcsolatok fejlesztését. Iskoláskorú legalább 10 fős gyermekek közösségeit összefogó szerveződések (alapfokú oktatási intézmények, kollégiumok, gyermekotthonok, osztályok, szülői munkaközösségek, szakkörök, gyermekekkel foglalkozó egyesületek, alapítványok, klubok stb.) várjuk a Szelidi-tó és környéke, a Kiskunság legkedveltebb kiránduló és nyaralóhelye. Gyógyvize és kellemes homokos strandja, nyugodt csendes környezete, egyedi növényzete és kiépített tanösvényei ideális táborozási lehetőséget biztosítanak. Részletes információ a honlapunk „Helyszín” oldalán.

A „Pályázati Adatlap” letölthető a <http://www.aranyszarvas.club> hu oldalról, amelyet a pályázó szervezet nevében kell kitölteni.

Az elkészült anyagokat 2009. január 1-jétől 2009. május 25-ig folyamatosan.

A kitöltött, aláírt pályázati adatlapot postai ajánlott küldeményként, 1 példányban a következő címre kérjük megküldeni: Aranyszarvas Egyesület, 6337 Újtelek, Fő utca 5.

Felvilágosítás a +36-70/646-0481, vagy a +36-30/264-4887 telefonszámokon, valamint e-mail-ben az info.asze@citromail.hu címen.

Osztrák pályázat iskolai együttműködésekre

Pályázatot írt ki az osztrák ERSTE Alapítvány közép-európai iskoláknak 12 és 17 év közötti fiatalok részvételével zajló projektek megvalósítására. A pályázat célja egyebek mellett az interkulturális párbeszéd elősegítése és a kulturális sokszínűség megismerése, az iskolai partnerkapcsolatok kialakításának és erősítésének támogatása. Beadási határidő: 2009. április 30.

Bővebb információ: I: www.okm.gov.hu/main.php?folderID=219&articleID=232511&ctag=articlelist&iid=1

Pályázat nyári kézműves táborozásra

A túrkevei Gyöngyösház pályázatot hirdet iskolai vagy iskolán kívül szerveződő általános iskoláskorú gyermekcsoportoknak bentlakásos kézműves táborban való részvételre. A pályázat célja, hogy a gyermekcsoportok, valamint a hátrányos helyzetű gyermekek részt vehessenek a nyári szünidőben készségfejlesztő táborokban. A táborokat 2009. június 14. és augusztus 15. között rendezik meg, egyhetes turnusokban folyamatosan. A pályázaton iskolai, vagy iskolán kívül szerveződő 10 fős gyermekcsoportok vehetnek részt. A szervezők 10 gyerekenként legalább 1 fő kísérelő ellátását biztosítják. A tábor kézműves programját igény szerint tematikus programként állítják össze. Pályázati határidő: 2009. május 30.

Bővebb információ: Gyöngyösház; - Nagyné Sallai Erzsébet E: gyongyoshaz@citromail.hu I: www.falusi.hu/gyongyoshaz T: (06 70) 220-4720

Vadon élő állatok - verspályázat

Vadon élő állatokról szóló verseket vár pályázatára a Barátok Verslista és a Vizuális Pedagógiai Műhely.

A Barátok Verslista és a Vizuális Pedagógiai Műhely a Föld Napja alkalmából pályázatot írt ki magyar nyelven író amatőr költőknek és íróknak Vadon élő állatok - Versek vadon élő állatokról címmel. A szervezők célja internetes megjelenési lehetőséget biztosítani pályakezdő irodalmároknak. Beküldési határidő: 2009. április 22.

Bővebb információ: Vizuális Pedagógiai Műhely; 8263 Badacsonytördemic, Római út 84. - Baranyai Attila E: attila@vpm.hu , vadak2009@poeta.hu I: www.verslista.hu , <http://vadak2009.poeta.hu> F: (06 87) 431-050

Ősi mesterségek tudójának leszámazottja vagyok

címmel a komáromi Kecskés László Társaság pályázatot hirdet általános és középiskolások körében.

Pályázatunk célja a komáromi ősi mesterségek, mesterek munkájának és hagyatékának feltérképezése az utódok visszaemlékezése alapján.

Olyan pályamunkákat várunk, melyben bemutatjátok a családotokban élt, vagy napjainkban is élő mesterek életútját, visszaemlékezéseket, elbeszéléseket alapján. A benyújtott pályamunka tartalmazza a mester és a mestersége szépségeit, nehézségeit és mindazt, amit érdekesnek találtok, illetve hagyományként tovább él a családotokban. Írásaitokat fotókkal, vagy rajzokkal illusztráljátok. Írásaitokat kiadványban kívánjuk megjelentetni. Az elkészített műveket és illusztrációkat digitális formában (CD-re mentve) kérjük eljuttatni a következő címre: Mag-ház, 2093 Komárom, Csendes u. 8., vagy elektronikus levélben: elletter@novonet.hu.

Terjedelmi kikötés nincs.

Beküldési határidő: 2009. április 30. A legjobb pályamunkákat a VIII. Országos Felvidéki Találkozón jutalmazzuk.

Jordán Anna: A kokárda

Akár hiszitek, akár nem, nagypapámnak volt egy kincses ládikója, ebben őrizte a legtökösabb titkait. Még a nagymamának sem mutatta meg. Egyedül én nézhettem bele, mégpedig mindig csak a délutáni alvás előtt. Nagypapa mindig kihúzott a ládikóból egy érdekes tárgyat, felvette a szemüvegét, forgatta, és mesélni kezdett. Sok minden előkerült a ládikóból: kopottas kiscipő, megsárgult fénykép, száraz virágmag...

Ezen a hétfőn – amiről mesélek nektek – zuhogott az eső. Nagypapa mégis felöltöztetett, esőkabátot és vízálló cipőt adott rám.

- Ma rendhagyó módon nem lefekvés előtt nyitjuk ki a kincses ládát – mondta – ünnepségre megyünk, és útközben szeretnék mesélni neked...

Felnyílt hát a doboz teteje és nagypapa kiemelt belőle egy piros-fehér-zöld színű selyemvirágot. Kicsit foszladozott már a széle, de így is nagyon szép volt.

- Ez egy kokárda – magyarázta nagypapám, miközben a kabátomra tűzte a virágot. Nem sokat értettem belőle, de türelmesen vártam, mert éreztem nagypapa hangján, hogy ez egy különleges mese lesz.

- Sok-sok emberöltővel ezelőtt – kezdte nagypapa – élt egy kisfiú. Olyan volt, mint a többiek abban az időben: sokat dolgozott a földeken, bátor volt és nagyon szeretett játszani. Kedves és egyetlen játéka egy kőrisfából faragott lovacska volt, édesapja készítette neki. Amikor a kisfiú felpattant a falovacsckára, igazi hősnak érezte magát. Apukája sokat mesélt neki régvolt korok vitézeiről: a molnárlegényről, aki elbírta a malomkövet, és egy másiktól, aki a petrencés rudat forgatta egy kézzel. Ez a kisfiú azonban igencsak vézna és gyengécske volt. Amikor nyolcéves lett, harcok törtek ki az országban. A felnőttek, az édesapja, mindenki a faluban azért a darab földért harcolt, amelyiken minden nap dolgozott. Veszélyes idők voltak ezek, így a kisfiú beköltözött az édesanyjával a közeli város biztonságos falai közé. Nem sokkal ezután az ellenség körbe vette ezeket a falakat. Ez a város, ez a vár ezek a katonák voltak az utolsók, akik a szabadságukért küzdöttek. A várba nem lehetett bemenni, sem kijönni onnan. Bizony, ínséges idők következtek! A kisfiú azonban jól érezte magát. Fapapájával vígan száguldozott a hős vitézek között, akik nagyon megszerették. Bántani csak az bántotta, hogy néhány erős katona csúfolódva kérdezte tőle:

- Ilyen nyápic vitézzel mire megy a mi tábournokunk?

Történt egyszer, hogy a tábournokot az ostrom alatt eltalálta egy golyó. Összeszaladtak a vár orvosai, és hosszas tanácskozás után

arra jutottak, hogy ki kell venni a tábournok karjából a golyót, mégpedig nem is akármivel, hanem kőrisfa tűzével fertőtlenített késsel. Kés akadt is a várban, de kőrisfát nem találtak sehol.

- Ha nem tudjuk kivenni a golyót, a tábournok holnap már nem parancsol senkinek! – mondták az orvosok.

Kétségbeestek az erős vitézek. Mindegyikük az életét adta volna a tábournokukért, de most ez sem segített volna. Ugyan, mitévők legyenek? Ekkor halk kopogás hallatszott a beteg szobájának ajtaján. A kisfiú volt az. Nem szólt semmit, a könnyeit nyelve nyújtotta falovacsckáját az orvosok felé. Ők elvették tőle, és a tábournok néhány óra múlva hívatta a kisfiút.

- Régóta figyellek már, fiam. Sejtettem, és most bebizonyítottad, hogy beleváló legényke vagy. Figyeljete erős katonáim, és tanuljatek ettől a fiúcskától! Jegyezzéte meg: az igazi vitézség nem a kar erejében, hanem a szív melegében lakozik. Te azt adtad nekem, ami a legkedvesebb volt számodra. Hadd viszozzam ezt hasonlóképpen! – mondta a tábournok, és levette kabátjáról, majd a kisfiú mellére tűzte a nemzeti színű kokárdát. – Azt kívánom, hogy aki ezt a kokárdát viseli, mindig érezze szívében azt a melegséget, amit éreztél, amikor segítettél nekem!

A kisfiú ezután nagyon vigyázott a kokárdára. Idős korában a fiára hagyta, a fia az ő fiára és...

- És most itt van a kabátomon, ugye, nagypapa? – kérdeztem, de választ nem vártam, mert éreztem, hogy melegség tölti el szívemet.

(D-Komárom, Feszty Á. Alt. Isk.)

Szabadságharc a Jókaiiban

Szeretném most megosztani veletek azt a határtalan élményt, aminek részese lehettem a sulinkban 2009. március 13-án.

Nem másról van szó, mint egy vetélkedőről, amit a március 15-ei szabadságharc tiszteletére rendeztek az ácsi Jókai Mór Általános Iskola nevelői a felső tagozatnak.

Ezen a napon csoportokban versenyeztünk. Olyan csapatnevet kellett választanunk, ami illett a szabadságharchoz. Többek között ezek a nevek szerepeltek: Harcosok, Pesti Lánchíd, Márciusi Ifjak, Március Csillagai, meg még pár. Minden csapatagnak volt egy – egy csapatemlé mája, (csillag, híd, kard stb.) amit a kitűzőinkre és a menetlevelünkre rajzoltunk (pluszpont járt érte). Először a tornacsarnokban gyülekeztünk, mi diákok és meg kellett keresni a hozzánk tarozó csapatot, csak utána kezdődött az igazi móka. Mindenki hihetetlenül izgatott és lelkes volt, hajtott minket a csapatszellel.

Szinte kiviharzottak a csapatok a tornacsarnokból az egyes helyszínekre: az osztálytermek átalakultak erre a napra a Pilvaxszá, Nemzeti Színházzá, Táncsics börtönévé, pákozdi csatárré. Minden egyes helyszínen mindössze 10 egész perc állt

rendelkezésünkre. Volt, ahol zenehallgatás alapján ki kellett találnunk a hallott zenemű szerzőjét és címét, máshol az interneten kutatva kellett választ lenni a pákozdi csatához kapcsolódó kérdésekre, vagy az egész iskola folyosóján meg kellett keresnünk 11 olyan képet, amit a tanárok elrejtettek. (A legnehezebb, annak a Táncsics-képnek a megtalálása volt, amire a névadónk arcképét cserélték ki.) Kiraktuk a csatahelyszínek képét, rímeiket kerestünk, az utolsó állomáson pedig megnéztük a névadónk regényéből készült Kárpáti Zoltán című filmet, és választottunk az ehhez kapott kérdésekre.

Minden helyszínen szerepet kapott a menetlevelé, ami arra szolgált, hogy beleírtuk a csapattagok nevét, helyszíneket, és a kapott pontokat (minden tanár alá is írta ezt).

Jóval később, az ünnepély után az eredményhirdetés vette át a szerepet. Ez némi izgalommal is járt. Nemcsak az első helyezett csapat örült, a többi is éppúgy, hiszen mindenki kapott csokit.

Nagyon vidám és egyben tanulságos élmény is volt ez a vetélkedő. Sajnálhatja, aki kimaradt belőle.

Hanó Kitti 5. oszt. tanuló Jókai Mór Általános Iskola, Ács

Egy ókori délután

Február 20-a van. Az utolsó óránk osztályfőnöki lesz, de semmi biztatót nem látok benne. Matekon a „jó madarak”, megint rosszalkodtak, így a tanárnő Ági nénihez fordult panaszra, aki egyébként történelmet tanít és történetesen az ofóm. Bár ez most nem lényeg. Amikor belépett a terembe nem a panasszal kezdte, hanem egy történelem versenyre invitált bennünket, amire négy fős csapat jelentkezését várta. Itt egy kis szünetet tartott a tanárnő, hogy egy megsemmisítő pillantást vessen a hátsó sorban ülő osztálytársamra, aki akkorát ásított, mint egy unatkozó víziló. Kiderült, hogy a verseny az ókori rómaiakhoz kötődik majd, ezért Szönnnyel, vagyis Brigetioval fogunk foglalkozni. Arra gondoltam, ha a nyolcadikosok is ott lesznek, akkor fújhatjuk az egész versenyt.

- Ki szeretne tagja lenni a csapatnak? – kérdezte Ági néni és papírt meg ceruzát ragadott.

Hát nem mondhatni, hogy nagy lelkesedés volt, egy lélek sem tette fel a kezét. Én azt gondoltam, hogy ebből semmi rossz nem lehet, ezért feltettem a kezem. Abban a pillanatban megmozdult Laci keze is. Lacival már alsós korunk óta elválaszthatatlan barátok vagyunk, és ha egyikünk valamiféle versenyre vagy megpróbáltatásra jelentkezett, a másik is ugyanígy tett.

- Rendben, még két emberre szükségem van! – mondta Ági néni. Kisvártatva még két kéz emelkedett a magasba, két lányé. A tanóra folytatódott tovább, nekem pár perc múlva jutott el a tudatomig, hogy az Anna és a Georgina lesz a csapattársunk. Lelki szemeimmel már előre láttam, hogy a csapatmunkánál három társam egymás szavába vágva próbálja majd érvényesíteni véleményét. Remek, már csak ez hiányzott!

Később megkaptuk a verseny anyagát, nekem valami ékszeres szöveg jutott, de most nem sokat foglalkoztam vele, begyűrtem a papírt a zsebembe, mert azt gondoltam, hogy márciusig még van időm bőven. Kicsengetés után felkaptam a cuccom, és elindultam. Vagyis elindultam volna, de a táskám egyik lelógó vacakja beakadt a szék oldalába és kishúján lerántottam azt.

A napok gyorsan teltek és én teljesen megfledkeztem a lapról, amit kaptam, mígnem egy csütörtökön tanóra alatt papírgalacsin talált fejen, ami büszkén hirdette, hogy holnap lesz a verseny. Lélekszakadva mentem haza és megpróbáltam bemagolni a római leletek és ékszerek nevét.

A verseny délutánján az iskolába lépve a folyosón kisebb tömeg várakozott, melynek látványától még inkább kétségbe estem. Az izgalomtól kishúján belefurdaltam az ásványvizembe, amit magammal hoztam. Majd a versenyt szervező tanárok a termekbe invitáltak minket és rövid köszöntő után kezdetét vette a megmérettetés. Az első feladat-

ban összekeveredett betűkből kellett értelmes szavakat alkotni, de volt kakukktojás, ókori divat, villámkérdések és a római katonák fegyvereit felidéző kérdés is. Másodikként végeztünk ezen a délutánon, kaptunk egy klassz emléklapot is, ami mindig erre a napra emlékeztet majd minket. A lányok és a Laci a sok vitától eléggé kiszáradtak, így jól jött, hogy a vetélkedő végén megvendégelték bennünket a szervezők.

Minden résztvevő nagy boldogságára nem csak tudással, játékkal, hanem egy történelem ötössel is gazdagabbak lettünk.

Kégl Márton, a Szönyi Bozsik József Általános Iskola 7.b osztályos tanulója

Súri szánkózás

Városunk környékén nincsenek hegyek. De mi is szeretünk szánkózni. Ezért az egyik hétvégén elmentünk a sulival szánkózni Súrra.

Mondták, hogy hozzunk váltóruhát. Anyu be is rakott egy hátizsákba mindenkől egy váltást. Kár volt, mert így nagyobb lett a táska, mint én. Ez nem is lett volna baj, de még nehéz is volt ráadásul. Alig bírtam el, de szerencsére egy erős bácsi segített cipelni. Jó sokat gyalogoltunk, míg a busztól odaértünk a szánkópályához. De megérte!

Jó sokszor mentünk fel a dombra és csúsztunk le. Sokáig tartott felmenni, és nagyon gyorsan leértünk. Jó volt.

Eközben meg is éhezünk. Egy jobb fajta vendéglőben megebédeltünk.

Boldogan, de fáradtan tértem haza hátamon a nagy hátizsákkal...

Szalóki Emília 4. o.
Jókai Mór Általános Iskola, Ács

